

AUSCHWITZ – TABORIŠČE SMRTI IN ŽIVLJENJA

Pred odhodom na ekskurzijo v Auschwitz so me obdajali občutki groze, negotovosti in tudi strahu, saj sem že slišala, kaj so ljudje prestali na tem krutem kraju.

Ko smo prišli v Auschwitz 1, nam je vodnik najprej povedal glavne značilnosti tega taborišča, čemu in komu je bil namenjen ter kako so izvajali množično ubijanje evropskih skupnosti. Poslušanje teh dejstev me je navdajalo z grozo, četudi sem o teh stvareh že brala. V Auschwitzu 1 se me je najbolj dotaknila zbirka osebnih predmetov taboriščnikov. Ti predmeti so bili razstavljeni v muzeju. Lasje, čevlji, kovčki, glavniki, očala in skodelice – vse to je pripadalo ljudem, ki niso vedeli, kaj jih čaka in so si le želeli boljše življenje. Doletela pa jih je grozljiva usoda. Presenetilo me je dejstvo, da so bili pripadniki enot SS navadni ljudje, ki so jih izšolali za poslušne, brezobzirne in brezčutne stroje. Zdi se nam, da mi nikoli ne bi naredili česa takega, kar so naredili pripadniki SS, ko so v Auschwitzu mučili in pobijali nedolžne ljudi. A resničnost je verjetno malo drugačna, saj se ne glede na našo trdno voljo verjetno nihče ne bi upal postaviti po robu močnim in prepričljivim voditeljem, do katerih so vsi čutili strahospoštovanje. Strah pred avtoriteto, mogoče celo pred smrtjo, je bil dovolj, da so iz navadnih ljudi, na pobudo Hitlerja in kasneje Himmlerja, ustvarili prave pošastne stroje za ubijanje.

Na ekskurziji je bila z nami tudi gospa Sonja Vrščaj, ki je preživela Auschwitz. Poskušala nam je kar se da nazorno opisati, kako je potekalo življenje v tem koncentracijskem taborišču. Njeno pripovedovanje, tako v taborišču kot na avtobusu, se mi je zdelo zelo zanimivo. Sploh si ne morem predstavljati, kako se počuti človek, če preživi takšne muke, kakršne je morala gospa Vrščaj. Gospo Sonjo občudujem, saj je vse, kar je povedala, poskušala predstaviti tudi s svetlejši plati. Govorila je o tem, da je bilo v taborišču poleg trpljenja zelo veliko solidarnosti. Mnogim je pomagala preživeti želja po življenju, družini, svobodni domovini. Holokavst nam je poskušala predstaviti čim bolj prepričljivo, da mladi ne bi pozabili na strahote druge svetovne vojne.

Ko smo prišli v Auschwitz 2 oziroma Birkenau, sem šele dojela, kako velike razsežnosti so imeli nacisti pod nadzorom. Kamorkoli sem pogledala, povsod sem videla le barake, dimnike in bodečo žico, ki je preprečevala pobeg taboriščnikov. Gospa Sonja nam je tukaj povedala še več o dejanskem življenju v tem uničevalnem taborišču. Nazorno so se videli tudi poskusi uničenja barakarskega naselja iz leta 1945. Nacisti so namreč želeli izbrisati vse dokaze, da se je tam potekalo množično ubijanje nedolžnih ljudi.

Menim, da bi si vsak moral ogledati ta grozljiv kraj. Zdi se mi, da mladi danes ne vemo dovolj o zgodovini, poznamo le površna dejstva. To pa vsekakor ni dovolj, da bi se lahko izognili ponavljanju najhujših zgodovinskih napak, ki so poteptale vse temeljne človekove pravice. Vrednote, ko so svoboda, ljubezen, življenje, so danes preveč samoumevne in dostikrat se ne zavedamo, da so se morali naši predniki v preteklosti zelo boriti zanje.

Anja Keše, 3. a